

Pulp fiction

Představit divadelní premiéru v den čtvrtfinálových bojů mistrovství světa v ledním hokeji mohou snad jen informatici. Naštěstí jsme Američany zařizli rychle, a tak nic nebránilo přesunu od promítacího plátna k „nepravidelné dávce emocí“ na Fakultě informatiky. Tedy nic, kromě počtu nadšeného publika. Jindy poloprázdná a svěží posluchárna D1 se proměnila ve zpocený, natlakovaný hrnec, který několikrát za představení doslova bouchl – nadšením. A já s ním.

Nejsem kritik filmového ani divadelního umění, stačí mě opít humornými scénkami, které mají hlavu a aspoň poslední zbytky zápatí. Ty jsem v Pulp fiction občas složitě hledal, když jsem se několikrát za děj přistihl, jak ztrácím pomyslnou nit. Nebo promyšlenou? Scény se několikrát retrospektivně vracely, cyklily a stále víc a víc nabalovaly na sebe. Jistě úmyslně, ale akty se k závěru tak komplikovaně střídaly, že jsem skládačku už dohromady neposkládal. Nevadí, nechal jsem ji rozházenou s vírou, že jsem pro jednu nepochopil záměr.

O hloubce celého večera pochybovat nelze, stejně jako o rukopisu Quentina Tarantina. A pokud si některé lechtivé výrazy navíc prosadili studenti, o to „hůř“, že pod dohledem vždy korektního docenta Prokeše prošly. Tedy hůř pro estéty, ulízané a obrýlené Celestýny z knížek o Mikulášových patáliích a feministky. Dokonce staříčkový profesor Miloslav Dokulil, obdivovatel krásné češtiny, jehož hodiny vždy oplývaly slušností, vírou a zkušeným učeným slovem, se usmíval. Nutno podotknout, že přišel pozdě. A to si na včasnou docházku ve svých hodinách potrpěl. Sám jsem to nejednou pocítil.

Abych autorovi díla nekřivdil, přisprostlé situace střídal s vtipnými a procítěnými dialogy a monology, jimž vévodila bezkonkurenční scénka se zdrogovanou slečnou masitého bosse. Ústřední postavou byl její okravatěný drsný společník a zachránce v jedné osobě, který bezvládné děvče přivezl v noci ke svému příteli. Spolu se pak hádali o to, kdo ji probere k životu. Poklona míří nejen režisérovi, ale samozřejmě také hercům, kteří inscenaci zahráli s bravurou hodnou dvojitého potlesku. A nejen jim.

Hlavní role pochybných hovad bavila celý večer. Přesněji hovádek, protože jejich uvažování občas vyvolávalo dojem, že se ucházejí o pozici Pata a Mata, jen v drsnější podobě. A to přesto, že jeden z nich ovládal kromě střelby také poezii a duchovno. Korunu všemu nasadili při nešikovné vraždě v autě, po které musela následovat důkladná očista od pasu až k obličejí. Role barmana s americkým přízvukem, stejně jako boxera s pochybným úderem přijali herci za své. Odkaz mrtvého otce a jeho válečných hodinek mi zůstal stále v paměti. Jen je škoda, že ve slušné recenzi nelze popsat místo, kde si je synové z generace na generaci schovávají. Myslím, že s uložením vzpomínky na dobře strávený čas v posluchárně načichlé informatickou teorií naložím trochu lépe.

Jakub Fiala